

Speciaal Rechercheur Chau

DE KERSTMARKT

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

DE KERSTMARKT

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

BOEK # 12

COZY CRIME

Politieroman

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen, locaties en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande of overleden personen, of met feitelijke gebeurtenissen, is puur toeval.

Copyright © 2025 Walkees

Hoofdstuk 1

Na een drukke week zat het volledige researcheteam van Voorburg in De Drie Kronen, om de week af te sluiten.

Ook de familie van Chau en de vrouw van commissaris Sam de Bruin waren aanwezig, maar de vader van Chau zat aan een ander tafeltje dan de rest van zijn familie. Hij zat aan de tafel bij de ingang, waar, zoals ook op zondagen, de bezetting meestal hetzelfde was. Hoofcommissaris Otto Daimler, dokter Paulus de Graaf, notaris Timothy Brand en restauranthouder Francis Hedwig waren het gezelschap waar de vader van Chau deel van uitmaakte.

De kroeg was verder ook vol bezet, en dat kwam mede doordat ook de gastenkamers op de bovenverdiepingen van de kroeg volgeboekt waren.

Iedereen scheen het begin van het weekend te vieren, behalve Meow. Chau's hond zat aandachtig en geconcentreerd naar een tafel aan de rechterkant van de bar te kijken. Aan die tafel zaten een man en een vrouw. Zij waren vreemd in de kroeg en hadden vandaag hun intrek genomen in twee gastenkamers.

Chau merkte op een bepaald moment de interesse van Meow op en probeerde zijn aandacht af te leiden.

“Meow, het is niet beleefd om mensen zo indringend aan te blijven kijken. Laat die mensen met rust.”

Meow had weer eens een bui waarbij hij niets om zich heen leek te horen, want plotseling stond hij op en wandelde hij rustig naar de tafel met de gasten. Hij leek ze allebei in zich op te nemen, inclusief hun geur.

De vrouw van het gezelschap hield blijkbaar wel van honden, want die hield Meow een botje voor. Meow aanvaardde het, na eerst nog even goed gesnuffeld te hebben aan de jurk van de dame. Daarna liep hij terug naar de tafel waar Chau, haar moeder en haar broertje Minh zaten, samen met de vrouw van commissaris De Bruin, Sophie. Hij knabbelde toen aan het gekregen botje, maar hield zijn blik nog steeds gericht op de tafel van de twee gasten.

Toen werd Chau's aandacht van Meow weggeleid, omdat de commissaris zich plotseling naast haar bevond en iets in haar oor fluisterde.

Daarna zag iedereen Chau opstaan, terwijl zij iets in het oor van haar moeder fluisterde, en verliet zij zonder nog iemand op de hoogte te brengen samen met haar baas en Meow de kroeg.

Zelfs de hoofdcommissaris wist blijkbaar van niets, want die kwam direct op de moeder van Chau af. Bij de vraag die hij voor haar had, was het een stuk stiller geworden aan de tafels van het team en de familie, en iedereen luisterde mee.

“Uh, Kim, waar zijn die twee nu zo plotseling heen?” Ook Sophie luisterde aandachtig mee, want haar was ook niets verteld.

De moeder van Chau hield haar gezicht, zoals altijd, in de plooi en antwoordde op een onschuldige toon.

“Er was een telefoontje op het bureau binnengekomen, maar niets ernstigs. De commissaris vroeg Chau alleen even mee omdat het een beller leek te zijn van haar leeftijd, en ook vrouwelijk. Chau zei dat het waarschijnlijk niet lang zou duren.”

De hoofdcommissaris ging met een twijfelende blik terug naar zijn tafel, en hij was niet de enige met een dergelijke blik.

Toch was het drietal al binnen een half uur weer terug in de kroeg en leek er werkelijk niets ernstigs aan de hand te zijn. Wel maakte Meow Chau weer direct na binnenkomst nieuwsgierig. De twee gasten aan de tafel naast de bar waren inmiddels terug naar hun kamers vertrokken, en Meow snuffelde er nu lustig op los aan de verlaten tafel. Hij scheen zelfs de loop van de gasten te volgen, tot onderaan de trap naar boven, aan de andere kant van de bar. Toen Chau merkte dat Meow zelfs de trap op wilde gaan, riep ze hem met een krachtige stem terug naar haar tafel. Daar liet ze hem weer voor haar voeten plaatsnemen, wat Meow duidelijk niet zinde, maar hij luisterde wel.

Zo werd het nog een gezellig uurtje in de kroeg, en kon het weekend beginnen.

De volgende morgen, zaterdag dus, ging de telefoon van Chau al om zeven uur. Binnen een minuut stond ze naast haar bed, en tien minuten later zat ze weer fris in haar autootje, met een nog slaperige Meow op de achterbank. Chau reed al op de snelweg richting Rotterdam, maar de stad was niet het doel van de rit. Ze nam op een bepaald moment de afslag Schiedam en reed, met gebruikmaking van het navigatiesysteem in haar auto, een parkeerplaats op. Daar parkeerde zij haar auto rechts naast een donkere bestelbus met geblindeerde ramen. De auto van de commissaris had ze links van de bus zien staan. Chau stapte uit, terwijl Meow moeite had om wakker te worden, maar toch heel langzaam volgde. Direct ging de schuifdeur van de bus open, en werden Chau en Meow naar binnen gelaten.

Daar zag Chau een tafel met twee banken, waar de commissaris op de bank zat, tussen de tafel en de bestuurderscabine, die volledig afgesloten was. Chau werd duidelijk gemaakt naast haar baas plaats te nemen, terwijl Meow duidelijk maakte de vrouw aan de andere kant van de tafel te herkennen. Ook Chau had direct gezien dat dit de vrouw was waar Meow gisteren in De Drie Kronen ook al bijzondere aandacht voor had getoond, alleen was zij toen in het gezelschap van een andere man dan degene die nu naast haar bleek te zitten. Die was weer wel bekend bij Chau, en ook bij Meow en commissaris Sam de Bruin. Naast de dame zat namelijk de hoofdofficier van justitie van Rotterdam-Rijnmond: David Brakke. De vrouw van het gezelschap was blijkbaar de leidster vandaag, want die begon direct over wat zowel Meow als Chau zojuist hadden opgemerkt.

“Goedemorgen, Chau. Ik hoop dat ik je met je voornaam mag aanspreken. Ik zie dat jij en je hond Meow mij al herkenden, van gisteren. Ik zal mij eerst aan jullie voorstellen, en daarna gaan we direct in op de reden waarom wij hier aanwezig zijn, en waarom dit allemaal in het grootste geheim moest plaatsvinden.

Mijn naam is Frederique Swinkels, en ik ben werkzaam voor de directie operatiën van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, kortweg de AIVD genoemd. Zoals jullie wellicht weten, valt de AIVD onder het ministerie van Binnenlandse Zaken, en dit maakt dat de medewerkers geen rang hebben, zoals jullie die hebben. Ik ben operationeel leider van de preventieve operaties. Titels zijn wat mij betreft allemaal niet zo belangrijk, en ik hoop dat wij elkaar hier in ieder geval met de voornaam kunnen aanspreken en elkaar zullen tutoyeren. Het belangrijkste is waarvoor we hier bij elkaar zijn, en wel op zo'n geheimzinnige wijze. Ik sla de formaliteiten over, omdat jullie al voldoende gescreend zijn, en er hier een hoofdofficier van justitie naast mij zit die, zoals hij eerder aan mij heeft verkondigd, zijn hand voor jullie beiden, uh, jullie drieën in het vuur zou steken. Ik ga dus direct van start.

Allereerst hebben jullie waarschijnlijk inmiddels ook al wel begrepen dat we hier op deze manier samenzijn, vanwege een geheime missie. David en ik kennen elkaar al langer en hebben ook al eerder samengewerkt. Nu heb ik de leiding gekregen over een nieuwe zaak, waarbij we zogenaamd undercover researchewerk nodig hebben. Omdat de zaak zich voornamelijk concentreert in Rotterdam, heb ik met David contact opgenomen. Toen ik hem vroeg mij te helpen de best denkbare rechercheur te zoeken voor de undercovertaak, kwam hij direct met jouw naam, Chau. Hij vertelde daarbij wel dat als we jou zouden kiezen, en jij de opdracht zou accepteren, er waarschijnlijk nog een viervoeter bij zou komen. Natuurlijk zit ook jouw directe baas hierbij, en wel om twee redenen. Mocht jij de opdracht accepteren, dan moeten wij ook zijn toestemming daarvoor hebben. De tweede reden is dat wij van Sam ook een aantal zaken verwachten. Bij een undercoveroperatie is er meestal maar één persoon die contact heeft met de undercoveragent. Dat zou in dit geval dus Sam zijn, en hij heeft weer alleen contact met de operationele leider van deze zaak.

Daar gaan jullie trouwens later mee kennismaken. Geen van jullie zal in principe ooit contact hebben met andere mensen van mijn afdeling. Ook met mij zullen jullie weinig contact hebben, nadat jullie zijn begonnen, mits jullie de opdracht zullen accepteren, uiteraard.

Even voor alle duidelijkheid: ook jullie hoofdcommissaris weet niets van dit alles, en dat zal, als alles goed gaat, voorlopig ook zo blijven. Voor Sam is daar ook de speciale opdracht om jouw afwezigheid, en die van Meow, te verklaren en verantwoord te houden bij jullie collega's, en dus ook bij hoofdcommissaris Daimler. De enigen in jullie omgeving die een zeer minieme verklaring krijgen, zijn jouw ouders, Chau, en jouw echtgenote, Sam. We zijn realistisch genoeg om te weten dat dit mogelijk op een moment voor wat problemen zal zorgen, omdat jullie collega's ook allemaal goede rechercheurs zijn, en dat geldt ook voor jullie hoofdcommissaris. Dat zullen we echter pas oppakken en aanpakken wanneer de situatie daarom vraagt. Laten we nu de zaak bespreken.

Deze zaak betreft een mogelijke bomaanslag op een van de meest markante locaties van Rotterdam. Ik kan nu nog niet vertellen welke locatie dit betreft; daarvoor hebben wij eerst jouw instemming nodig voor wat betreft jouw mogelijke opdracht. Echte details hoor je nu dus nog niet." Toen onderbrak Chau de dame.

"Als ik even mag? Ik denk dat het beter is als ik nu gewoon het hele verhaal hoor, want ik ben er al uit. Ik accepteer de opdracht, en Meow ook, daar ben ik zeker van." Toen keek ze commissaris De Bruin aan.

"Baas, voor mij is het echt niet moeilijk om nu al ja te zeggen, en wij hebben ook al een beetje ervaring met een undercoveroperatie, nietwaar?" De Bruin glimlachte alweer.

"Je bedoelt de undercoveractie die door Jack werd uitgevoerd? Nu, daar weet de hoofdofficier hier ook alles van, want dat was toen ook in Rotterdam. Mevrouw Swinkels, ik ken Chau, dus ik weet dat u op haar kunt rekenen, en daarmee ook op mij.

Ook ik stel er prijs op, nu gewoon het volledige verhaal te krijgen.” Meow liet ook van zich horen, dus nam Frederique Swinkels het gesprek weer over.

“Ja, David had mij al voorspeld dat jullie deze opdracht zouden aannemen, maar hij had daarbij, volgens mij, niet deze snelheid verwacht. Ik ben er echter alleen maar blij mee, want dan kunnen we nu eigenlijk gewoon van start. Ik zal beginnen met jullie te vertellen wat het vermoedelijke doelwit is voor de groep waar ik het straks over ga hebben.

Wij hebben dus informatie verkregen over een aanslag op de beroemde Markthal van Rotterdam, aan de Ds. Jan Scharpstraat. We hebben ook informatie verkregen over het moment van de aanslag, al is dat nog niet op een bepaalde dag vastgelegd, maar in een bepaalde periode. Volgens onze huidige kennis wordt de aanslag voorbereid voor de kerstperiode. Tussen 6 en 24 december vindt in de markthal een grote kerstmarkt plaats, en dat is de periode waarbinnen de aanslag volgens ons wordt gepland. Normaal gesproken wordt de markthal bezocht door zo’n 20.000 bezoekers per dag. Echter, tijdens de genoemde periode is een aantal van 30.000 bezoekers of meer niet ondenkbaar. Natuurlijk zijn dit aantallen over de dag verspreid, maar tijdens de piekuren kunnen er best weleens tot wel 5000 bezoekers tegelijkertijd aanwezig zijn. Maar dat is niet het enige, want zoals jullie misschien weten, bevinden zich ook meer dan tweehonderd woningen in het gebouw van de markthal. Het zou dus een catastrofe van de grootste orde zijn als een dergelijke aanslag zou slagen.

Nu zouden we natuurlijk simpelweg kunnen denken aan het sluiten van de markthal in die kerstperiode, maar dat zou volgens ons het gevaar alleen maar verplaatsen. Mogelijk zou het alles nog ingewikkelder maken, en misschien zelfs gevaarlijker. Er zijn in Rotterdam nog wel meer locaties te vinden waar grote aantallen mensen samenkomen, denk maar aan Ahoy of het Centraal Station.

We hebben er dus voor gekozen de aanslag te gaan vrijdelen, en daarbij de daders en iedereen die eraan meewerkt te onderscheppen, te arresteren en voor lange tijd van de straat te halen.

Nu valt er natuurlijk nog veel meer te vertellen, maar wij hadden er dus geen rekening mee gehouden dat jullie zo snel zouden instemmen. Wij hadden namelijk ook al een volgende samenkomst voorbereid voor morgen. Dat kan ik echter heel makkelijk naar voren trekken. Als jullie er dus mee akkoord gaan, dan gaan wij nu gewoon even verhuizen, maar dat doen we niet in colonne. Deze bus gaat straks terug naar Den Haag, waar hij eigenlijk vandaan komt, en de hoofdofficier en ik zijn allebei met onze eigen auto, net als jullie dat zijn. Dit hadden wij met opzet zo bedacht, zodat iedereen zich onafhankelijk van elkaar zou bewegen. Dit zijn allemaal normale procedures in het soort werk dat wij doen.

Het is nu bijna negen uur. Ik stel voor dat wij hier vertrekken met een interval van tien minuten tussen iedere auto. David, jij vertrekt eerst, dan de commissaris, dan Chau en Meow, en als laatste zal ik hier vertrekken. We spreken niet af wat we tot onze volgende ontmoeting gaan doen, en zullen elkaar ook pas weer zien om half een vanmiddag, in het Campanilehotel in Rotterdam-Alexander. Ik neem aan dat we allemaal een navigatiesysteem in de auto hebben? Het adres is Koningslaan 2. Bij de receptie zeg je dat je voor de vergadering van Bureau Damen komt. Je zult dan een naamkaartje krijgen en naar een vergaderzaal gebracht worden. Dat gebruik van naamkaartjes is natuurlijk om het een bijeenkomst van voor elkaar vreemde personen te laten doen lijken.

Wij zullen daar trouwens de enige deelnemers zijn. Nog vragen?”

Niemand had vragen, voor nu, en dus verliet de hoofdofficier als eerste de bus.

Hoofdstuk 2

Om half een die middag zaten de vijf weer samen, nu dus in een kleine vergaderzaal van het hotel in Rotterdam-Alexander.

Nadat iedereen was voorzien van koffie, nam Frederique Swinkels het woord, terwijl Meow alweer lustig lag te knagen op een paar botten die Chau voor hem had geregeld.

“Zo, mensen. We wachten nog heel even op een van mijn mensen, die hier elk moment kan verschijnen. Dit geeft ons de tijd om even van onze koffie te genieten en elkaar misschien nog een beetje beter te leren kennen. Zo ben ik best benieuwd, Chau, wat jij nu in de afgelopen uren hebt gedaan? Je bent al een beetje bekend in Rotterdam?” Chau bevestigde de laatste vraag en ging verder met het beantwoorden van de eerste.

“Ik was van plan met Meow naar winkelcentrum Zuidplein te gaan, maar hij mocht daar niet binnen, dus toen zijn we naar het Kralingse Bos gegaan, waar we heerlijk aan de waterkant hebben gezeten. Op een bepaald moment moest ik weer aan het werk, want meneer Meow had besloten een stukje te gaan zwemmen en achter de eenden aan te gaan. Gelukkig had ik een badhanddoek meegenomen om op te zitten, dus kon ik hem in ieder geval een beetje fatsoeneren voordat we deze richting opkwamen.” “Woef, woef.” Frederique kon er wel om lachen, net als de anderen, maar toen kwam er een man de ruimte binnen die zich voorstelde als Bas Karelse. Deze man werd door Chau en Sam weer wel herkend, want hij was de man die de dag ervoor bij Frederique Swinkels aan de tafel zat in De Drie Kronen. Frederique vertelde iets meer over hem.

“Bas is mijn eerste assistent, maar in jullie termen zou je hem misschien beter operationeel leider kunnen noemen.

Bas heeft ruime ervaring in researchewerk en heeft bijna tien jaar voor Interpol gewerkt. Wanneer er zaken zijn waar in het diepste geheim onderzoek moet worden gedaan, leidt Bas het grondwerk. Dat is echter niet het enige wat hij voor onze dienst doet. Hij houdt zich ook op de hoogte van bijzondere zaken die in ons land lopen, en speurt altijd naar bijzondere talenten in het politiewerk. Dit heeft hem er bij deze zaak toe gebracht contact op te nemen met de hoofdofficier en die kwam dus met jullie op de proppen. Bas kende jullie al van naam en faam, en hij had zelfs een zeer complimenteuzen naam voor jullie en noemde jullie het koningstrio van de landelijke recherche. Ja, ook Meow wordt door Bas gezien als een volwaardig lid in deze zaak. Bas is ervan overtuigd dat jullie de beste keuze zijn om deze zeer bijzondere opdracht met succes te helpen voltooien. Omdat het nu technisch gaat worden, op jullie vlak, laat ik Bas vertellen wat er van jullie verwacht wordt, en wat ertoe geleid heeft deze opdracht in jullie bekwame handen te leggen.”

Bas, een pas vijfenveertigjarige slanke, lange man, maar met volledig grijs haar, begon te spreken met een duidelijk Rotterdams accent.

“Ja, ik heb dan wel langere tijd in Den Haag gewerkt, maar ik ben mijn aangeboren Rotterdams accent daardoor niet kwijtgeraakt, maar dit terzijde.

Ik zal jullie eerst een beschrijving geven van de zaak waar wij met z'n allen voor staan. Deze zaak heeft zich ongeveer een jaar geleden al aan ons geopenbaard, door een anonieme tip. De initiators van de geplande aanslag zijn natuurlijk al lang geleden begonnen met het plannen en organiseren van hun wandaden. Wij denken dat we met een criminele organisatie te maken hebben, en hebben ook al een paar van hun leden kunnen identificeren.

Een motief is ons nog niet bekend, ook al vermoeden wij dat het geen religieuze of politieke achtergrond zal hebben.

Weer zou je nu denken dat we dan toch gewoon die paar leden op kunnen pakken, maar weer hebben wij daartoe niet besloten. Ik zal later uitleggen waarom niet, maar eerst ga ik even verder met die verwachte aanslag.

Een aanslag als deze kan niet gepland en uitgevoerd worden door slechts twee man, dat mag duidelijk zijn.

Peter de Waard en Hans de Wild zijn twee uitvoerders van de organisatie die wij beogen...” Chau stak haar vinger op, en Bas Karelse en Frederique Swinkels keken haar toen een beetje vreemd aan. Sam besloot uitleg te geven.

“Uh, ja, Chau heeft de gewoonte soms een beetje te bescheiden te zijn, en breekt niet zomaar in als iemand aan het praten is, vandaar het voor ons bekende vingertje.”

De twee toehoorders glimlachten met een aandoenlijke blik, maar Chau maakte nu gebruik van de situatie door de door haar geplande opmerking te plaatsen.

“Meneer Bas, als ik dit zo hoor, zullen we nog meer namen gaan horen van mogelijke verdachten?” Ze zag de man al bevestigend knikken en wilde snel verdergaan, maar Chau bleek nog niet klaar te zijn.

“Ja, het spijt me, maar voordat u verdergaat met uw verhaal, zou ik eerst een idee mogen voorleggen? Ik denk dat er namelijk iets is wat niet kan wachten, als u er nog niet voor hebt gezorgd.” Bas Karelse reageerde direct.

“Chau, dat hoeft je niet te vragen, gewoon spuien, die ideeën van je. En trouwens, geen meneer meer, want we zijn nu collega's, oké?” Chau ging meteen verder.

“Ja, de kerstmarkt begint al over iets meer dan twee weken, dus hebben we weinig tijd.

Hebt u alle namen van alle bewoners van de appartementen al gescreeend, en zijn er de laatste maanden nieuwe standhouders hun bedrijf in de markthal gestart?” Nu zagen Sam en Chau het gezicht van de man rood kleuren, en zagen ze dat ook Frederique Swinkels zich tamelijk ongemakkelijk voelde. Chau loste dit op door gewoon verder te gaan.

“Oké, ik begrijp het. Bas, kunnen we voordat je verdergaat even een pauze inlassen? Dan zal ik een en ander voorbereiden en in werking zetten, om zo snel mogelijk aan de benodigde gegevens te komen. Wees niet bezorgd, ik zal de geheimhouding van deze zaak niet in gevaar brengen.” Toen richtte zij zich tot de hoofdofficier van justitie, David Brakke.

“Hoofdofficier, zou ik dezelfde autorisaties kunnen krijgen als welke ik had toen wij hier waren voor de zaak van de moorden in de trein?” David Brakke kwam met een verrassend antwoord.

“Dat is allemaal al geregeld, Chau. Ik kan je zeggen dat je redelijk vrij spel hebt, en in alle systemen zult kunnen waar data wordt opgeslagen ten behoeve van de landelijke recherche. Ook voor bepaalde bevelen zal er een speciale procedure voor je beschikbaar zijn, die bijvoorbeeld een opsporingsbevel of doorzoeking aanzienlijk sneller beschikbaar zal laten zijn.” Chau ging gewoon weer verder, zonder enige vorm van emotie te tonen.

“Ik zou graag nog een voorstel willen doen, en weer vooral vanwege de korte tijd die we hebben. Bas, je had het eerder over ons als trio. Ik moet daar toch ook een opmerking bij plaatsen. Ons team in Voorburg heeft een percentage van succes, bij alle grote zaken die wij hebben gehad, van 100 procent. Dit is echter maar aan een bijzondere reden te danken. Ons succes is gelegen in het feit dat wij een team zijn dat volledig op elkaar is ingewerkt, en waar iedereen voor elkaar door het vuur gaat.

Niemand binnen dit team is minder belangrijk dan de andere, en vertrouwen is onze grootste kracht, dus geldt dit net zo goed voor welke mate van geheimhouding dan ook. Ons team kan lezen en schrijven met elkaar, zonder dat er een letter gedrukt is, en dat zal het voor mijn baas en mij onmogelijk maken dit alles in het geheim, voor onze collega's, uit te voeren. Zij zijn gepokt en gemazeld, en gaan mijn en Meow's afwezigheid, of verdeckte acties, zeker doorzien, en dat zal ook niet lang duren, daar ben ik zeker van.

Ik persoonlijk denk dat het beter is om ze in vertrouwen te nemen, en dat we hen gewoon op de achtergrond houden, voor wanneer we bepaalde hulp of informatie zouden kunnen gebruiken.

Ook is daar nog onze hoofdinspecteur Jack Dullens. Jack kent Rotterdam redelijk en heeft hier zelfs een keer als undercoveragent dienstgedaan. Jack is een uniek persoon, maar ook een bijzonder goede rechercheur."

Bas Karelse brak nu in en richtte zich tot Frederique Swinkels.

"Frederique, wij hebben niet voor niets voor deze mensen gekozen, dus denk ik dat we hen ook ons volste vertrouwen moeten schenken. Ik ga akkoord met dit voorstel, vooral ook omdat ik aan de gezichten van de commissaris en de hoofdofficier kan aflezen dat ook zij dit voorstel steunen. We moeten nog wel, maar dat stond toch al op de rol, een bijeenkomst hebben, waarop we de manier van werken en het elkaar op de hoogte houden in detail bespreken en afspreken. Ik stel voor dat we elkaar maandag weer treffen, voor dat gesprek, en daarna aan het werk gaan."

Frederique Swinkels hoefde niet lang na te denken.

"Goed, ik ben het ermee eens. Dus laten we het hierbij, voor vandaag, zodat jullie nog een beetje normaal weekend kunnen hebben. Ik vrees dat dit voorlopig niet vaak meer voor zal komen.

Ik laat jullie later weten waar en hoe laat jullie maandag verwacht worden. Wij willen jullie zo lang als dat gaat buiten beeld houden.” Daar had Sam de Bruin wat op te zeggen.

“Waarom komen jullie dan maandag niet naar Voorburg? Jullie zouden naar mijn huis kunnen komen, dat lijkt mij allemaal verdekt genoeg.”

Daar werd direct mee ingestemd, en dus werd die afspraak gemaakt, maar Chau bleek nog een vraag te hebben.

“Het spijt me, maar ik heb nog een vraag. U heeft iedereen aan elkaar voorgesteld, behalve de meneer die hier nu achter u zit, en die dus ook al vanmorgen in de bus aanwezig was, in de rijderscabine. Mogen wij weten wie of wat hij is?”

Met deze vraag bracht Chau de dame duidelijk opnieuw in verlegenheid, maar zij toonde de oplettendheid en openheid van Chau wel te waarderen.

“Het spijt mij, daar ben ik duidelijk tekortgeschoten, en ik waardeer je respectvolle assertiviteit. Dit is Henk Fransen, hij is mijn persoonlijke veiligheidsman, en waar je mij ziet, zie je hem.” En nog was Chau niet tevreden, want dit antwoord bracht een nieuwe reactie van haar, waar nu haar baas een beetje door op zijn stoel begon te bewegen.

“Sorry, maar gisteren zat hij niet bij u aan tafel in De Drie Kronen, en u had daar ook maar voor twee personen geboekt. Zat meneer Fransen misschien buiten, in dezelfde bus als de bus die u vanmorgen gebruikte?”

De dame zag dat Sam zich ongemakkelijk voelde door deze vragen, maar weer toonde Frederique Swinkels dat zij Chau hierom juist leek te bewonderen.

“Nu is er voor mij werkelijk geen enkele twijfel meer. Jij bent onze best mogelijke keuze voor deze taak. Heerlijk, je geeft mij een goed gevoel, Chau. Het is duidelijk volledig terecht geweest dat jij al op zeer jonge leeftijd geridderd bent door onze majesteit, de koning.

Daarom maak ik toch nog een opmerking, die ik eigenlijk richt tot Henk en Bas. Ik moet daarbij echter ook de commissaris aankijken, want die zal moeten instemmen met mijn volgende beslissing.

Daarbij vraag ik u, commissaris, te geloven dat ik u hiermee niet wil passeren, maar ik heb ook wel het gevoel dat u het volkomen zult begrijpen.

Terug naar jullie, Henk en Bas. Ik wil dat jullie je volledig ten dienste stellen van Chau in dit onderzoek, ondanks de blijvende hiërarchie, uiteraard.

Ik bedoel hiermee te zeggen dat jullie niets voor Chau verborgen mogen houden, en al haar vragen en verzoeken op de juiste wijze moeten beantwoorden.

Ik denk dat deze beslissing wel duidelijk is nu, en dus stel ik nu echt voor deze bijeenkomst te beëindigen en elkaar maandagochtend weer te treffen, bij de commissaris, thuis.”

En toen vertrokken Chau en Sam uit het hotel, met een interval van vijftien minuten. Ze spraken voor ze vertrokken af elkaar om zes uur weer te zien, in De Drie Kronen. Sam zou ook Jack uitnodigen, en de hoofdcommissaris, zodat ze hen al enigszins op de hoogte konden brengen, want de komende maandag zouden ze dus al afwezig zijn op het bureau. Omdat er ook was afgesproken het onderzoek direct na die bijeenkomst voort te zetten, wilden ze ook met Jack afspraken maken. Er moesten afspraken gemaakt worden over hoe zij te werk zouden gaan, en tegelijkertijd de geheimhouding konden zekerstellen.

Op dit moment liep er in Voorburg geen grote zaak, dus besloten ze voorlopig alleen de hoofdcommissaris en Jack in te lichten. Gezamenlijk zouden ze dan bespreken hoe hun afwezigheid te verklaren bij de rest van het team.

Zowel Chau als haar baas beseften dat ze nu een zaak onder handen hadden, zoals ze die nog nooit hadden gehad.

Hoofdstuk 3

*O*m zes uur die avond bevonden er zich vijf mensen en een hond in een van de kleine achterkamers van het café, waar ze allemaal via de achteringang waren binnengekomen.

Alleen Hannie wist van hun aanwezigheid en bediende hen zelf. Zij had zojuist wat hapjes, en koffie, thee en frisdrank gebracht, en nu waren ze weer met z'n zessen, inclusief een hond. Chau had de hoofdofficier van justitie, David Brakke, ook uitgenodigd, en ook de hoofdcommissaris en Jack waren aanwezig.

Natuurlijk had Sam via de telefoon weinig aan de twee andere mannen losgelaten, dus die zaten hem allebei al aan te kijken. De hoofdcommissaris kon het niet laten hem nu aan te sporen.

“Zeg, commissaris. Wat is hier aan de hand? Wat een geheimzinnigheid! Wil je nu eens rap beginnen met een uitleg, alsjeblieft?” Sam toonde weer zijn inmiddels bekende glimlach en stak van wal.

“Ja, heren, zet jullie maar schrap, want wat jullie nu te horen gaan krijgen had ook zomaar uit een of andere detectiveroman kunnen komen. En dit terwijl Chau en ik nog niet eens volledig op de hoogte zijn van wat er nu allemaal gaat spelen. Maar ik zal proberen het snel en duidelijk uit te leggen, als jullie mij tenminste kunnen volgen. Er ligt hier namelijk een bijzonder lid van ons team op een paar botten te knagen, alsof zijn leven ervan afhangt. Maar goed, ik zal gewoon iets luider spreken.”

Daarna vertelde Sam het hele verhaal, dat dus eigenlijk al vrijdag was begonnen. Hij eindigde met een niet zo verrassende mededeling.